

75 anys de la victòria

written by Jordi Solé Codina | 9 de maig de 2020

Tal dia com avui, però de 1945, l'Alemanya nazi, després del suïcidi de Hitler, capitulava envers la Unió Soviètica de Stalin. Gairebé sis anys de Guerra, més de 70 milions de morts i mig món en runes. Aquest article vol contribuir a no oblidar quin va ser l'autèntic martiri dels nazis i desmuntar alguna falsificació històrica, tot prenent de referència el llibre *Sobre la lògica de la història de la URSS* de Joaquín Rodríguez Coronado.

Primer de tot, cal recordar que la Unió Soviètica anomena a la lluita contra l'invasor nazi, Gran Guerra Pàtria, i que succeeix entre 1941 i 1945. L'URSS és la clara vencedora de la Guerra, però alhora és la que hi perd més, tant en danys materials com en vides humanes. Si observem les xifres oficials, la Unió Soviètica va perdre gairebé el 14% de la població total, més de 25 milions de víctimes. Van ser destruïdes per complet 1.700 ciutats i més de 70 mil pobles. Però tot això no ha estat suficient per impedir la tergiversació de la història. La percepció avui dia és que la Guerra la va guanyar, gairebé en solitari, els USA. Una enquesta francesa mostra aquest canvi. El maig del 1945, just finalitzar la Guerra, gairebé el 60% dels francesos creuen que la nació que ha contribuït més a la derrota de l'Alemanya Nazi ha estat la Unió Soviètica, però a mesura que ens anem apropant a l'actualitat, això canvia per complet. El 2004, el resultat s'inverteix. Però si analitzem la realitat, n'és una altra.

Abans de la II Guerra Mundial, els països capitalistes i imperialistes d'occident, tant el bloc anglosaxó com el bloc *Anticomintern* estaven aliats per tombar l'URSS, ja que donava aire a les classes treballadores d'aquests països. Sí que és veritat que la Unió Soviètica va firmar un pacte de no-agressió amb l'Alemanya Nazi, el pacte Molotov-Ribbentrop, el

1939. Un pacte que li va servir a l'URSS per preparar-se per la Gran Guerra. Però si mirem enrere, una desena de països com Regne Unit, França o Dinamarca havien firmat acords abans que el firmés l'URSS. Val a dir que no tots aquests acords firmats per altres països eren de no-agressió. Però centrem-nos en el veritable paper que van jugar els Estats Units a la Guerra, i si són mereixedors de la clara victòria.

Durant l'era nazi, els Estats Units havien arribat a col·laborar obertament amb Alemanya, editant pel·lícules nazis o participant en els jocs olímpics de Berlín de 1933. Per tant podem entreveure que no eren del tot enemics. Si ens fixem en el front soviètic-germànic, l'Alemanya de Hitler hi va perdre 607 divisions i hi havia involucrades gairebé el 70% del total de divisions del bloc feixista, també va perdre-hi el 75% de les forces de terra, aire i artilleria i 10 milions de soldats. Si mirem el front de l'Alemanya nazi amb els americans i els britànics, els nazis només hi van perdre 176 divisions, i 3 milions i mig de combatents. Pel que fa a les baixes, els soviètics hi varen perdre gairebé 25 milions de persones, entre civils i militars. Mentre que els americans poc més d'un milió entre morts i desapareguts.

L'economia soviètica va quedar enfonsada, encara que durant el transcurs de la Guerra es traslladés a l'interior del país un enorme potencial industrial, als Urals, Sibèria i Àsia Central, i va perdre el 33% de la producció i fons productius. Pel que fa a l'economia americana, l'any 1946, el volum de la seva producció a escala global del món capitalista va créixer fins al 62%, i certes empreses van triplicar els beneficis. Tot això amb el consegüent pla Marshall, que establí unes pautes molt clares per als països participants:

- Col·laborar amb el desenvolupament de la llibertat empresarial.
- Estimular les inversions privades americanes.
- Col·laborar amb la reducció dels aranzels duaners.
- Subministrar als EUA matèries primeres deficitàries.

- Garantir l'estabilitat financera.
- Crear fons especials de moneda nacional alliberada per l'efecte de l'ajuda americana, la seva despesa estarà controlada pels EUA
- Presentar informes regulars sobre la utilització dels recursos rebuts dels EUA.

Un pla Marshall creat per mantenir l'hegemonia capitalista i impedir transformacions socialistes i alhora moviments per la independència de colònies. Recordem que un 8 de maig de 1945, a Algèria, manifestants van sortir a celebrar el final de la Guerra amb la bandera del país i van ser tirotejats per l'exèrcit francès. La matança de Sétif va deixar més de 40.000 morts. Va funcionar a l'Europa Occidental, va fracassar estrepitosament a l'Europa Oriental. I finalment per crear un front mundial vers l'URSS i el socialisme.

Tot i el cop en l'economia soviètica, cal remarcar que la indústria de la Unió va ser capaç de fabricar i abastir l'exèrcit roig en major quantitat que gairebé tota la indústria europea sota el domini dels nazis i els seus aliats. L'ajuda dels aliats occidentals va ser important, sobretot en els pitjors moments de la Guerra, però ni molt menys decisiva: només un 2% de canons antiaeris, un 13% d'avions i un 7% dels tancs eren de producció militar no soviètica.

No oblidem tampoc operacions com la Paperclip, que una vegada acabada la Guerra, molts funcionaris Alemanys van ser indultats i traslladats als Estats Units, com Adolf Heusinger, qui va acabar sent cap de l'OTAN, el 1961, després de ser espia de la CIA i General de l'Exèrcit de la RFA. Molts deportats varen ser sobretot científics, per intentar guanyar la batalla aeroespacial i de la bomba atòmica a la Unió Soviètica. Alhora, els soldats nazis es rendien al front Occidental, ja que si queien en el front soviètic, sabien que pagarien per tot el que havien fet. I tanmateix, els Estats Units sempre han gaudit d'una major seguretat i avantatge, ja que cap Guerra s'ha disputat mai en territori americà.

En conclusió, els nazis varen ser combatuts per tres grans potències, i diverses resistències interiors, que s'hi van deixar la vida. No deixem que caiguin en l'oblit els milions de morts i combatents, siguin de l'URSS, d'Anglaterra o dels EUA, que van sacrificar-se per la llibertat del planeta. Honor i Glòria als combatents i als caiguts per la llibertat.